ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ 22ον 1931 — ΛΑΧΕΙΟΝ — ΑΡ. ΦΥΛΛ. 6809

ΙΔΡΥΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ — ΔΙΕΥΘ.: Π. Ξ. ΛΕΒΑΝΤΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΡΟΥΚΑΛΕΣΑΝ ΧΘΕΣ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΩΜΕΝ!

Ὁ ἑβραϊκὸς τύπος ὄχι μόνον διατηρεῖ ἀλλ' ἐπηύξησε τὴν προκλητικότητά του. Ὁμιλεῖ κατὰ τρόπον ἐξοργιστικὸν διὰ τὰς ἐθνικάς μας ὀργανώσεις καὶ γένει δημιουργεῖ διὰ τῆς στάσεώς του νέας ἀφορμὰς πρὸς διαίρεσιν καὶ προστριβάς. Μὲ τὴν παράδοξον νοοτροπίαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, φέρονται πρὸς τὰ ἄκρα ἐνῷ ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ τοὺς συγκρατήσωμεν καὶ νὰ τοὺς σώσωμεν ἀπὸ ἐνδεχομένας νέας ἐκρήξεις ἀγανακτήσεως τῆς κοινῆς γνώμης. Μόλις εἴδαν, ὅτι αἱ ἐθνικαὶ ὀργανώσεις ἔκαμαν μικρὰν ἀνακωχὴν καὶ ἡμεῖς ἐδέχθημεν νὰ τοῖς ἀπευθύνωμεν μερικὰς χρησίμους συμβουλὰς καὶ ὑποδείξεις, ἤγειραν θρασύτατα τὴν μωρὰν κεφαλήν των καὶ προκαλοῦν καὶ ἐμπαίζουν, ἐπιτείνοντες διὰ τοῦ γαλλοφώνου τύπου, ὅστις δυστυχῶς εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς χεῖρας των, τὴν δυσφημιστικὴν ἐκστρατείαν τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ἐναντίον τῆς Χώρας, ἡ ὁποία τοὺς φιλοξενεῖ καὶ τοὺς περιβάλλει μὲ στοργήν, τῆς ὁποίας εἶνε γεγονὸς, ὅτι δὲν εἶνε ἄξιοι.

Ἀπατῶνται ὅμως οἱ κατεργαρέοι αὐτοὶ οἱ προσποιούμενοι τὸν ἀγαθὸν Ἰσραηλίτην «ἐν ᾧ δόλος οὐκ' ἔστι». Ἀπατῶνται ἂν νομίζουν κατὰ σύμπτωσιν, ὅτι ἠτόνησεν ἡ προσπάθεια τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων καὶ ὅτι ἡ «Μακεδονία» ἀφῆκε τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ περιμένῃ τὴν συγκρότησιν τοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἄρῃ τὰς μεγάλας παρεξηγήσεις. Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα πρέπει πρωτίστως νὰ διευκρινισθοῦν. Ἂν δὲν γίνῃ αὐτὸ οὔτε αἱ Ἐθνικαὶ Ὀργανώσεις ἐπιτρέπεται ν' ἀδρανήσουν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμεῖς θὰ σιγήσωμεν.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παραμεμφθοῦν εἰς δίκην οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Συμβούλιον τῶν Μακαμπῆ καὶ νὰ λογοδοτήσουν ἐνώπιον τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης διὰ τὴν ἀχαρακτήριστον διαγωγὴν τοῦ ἐν Σόφιᾳ ἀντιπροσώπου των ἢν καὶ ἐπεκρότησαν.

Καλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ προβῇ ἀμέσως εἰς τὴν διενέργειαν τῶν δεόντων. Μόνον ἡ δικαστικὴ ἀποκατάστασις εἶναι ἐκείνη, ἥτις θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν σημερινὸν ἀναβρασμόν. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Β. Ἑλλάδος ἀναμένει τὴν λῆψιν ριζικῶν μέτρων. Ἡ διάλυσις τοῦ σκανδαλοποιοῦ αὐτοῦ Συλλόγου τῶν Μακαμπῆ πρέπει νὰ γίνῃ ἀμέσως. Καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ σταλῇ νὰ δώσῃ λόγον πρὸ τῆς δικαιοσύνης. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει μία κατηγορία στηριζομένη ἐπὶ κειμένων καὶ ὁμολογιῶν αὐτῶν τῶν κατηγορουμένων ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προβῇ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὴν δίωξιν τῶν ἐνόχων. Εἶναι κοινὴ ἀξίωσις τοῦτο καὶ πρέπει νὰ γίνῃ. Τότε μόνον θὰ παύσουν αἱ εἰρωνίαι, αἱ προκλήσεις καὶ αἱ θρασύτητες.

Ἐὰν παραγνωρισθῇ ἡ ἀλήθεια αὐτή, ἂν ἀφεθῇ ὁ ἑβραϊκὸς τύπος ἐλεύθερος νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἀφελῆ ἑβραϊκὴν μᾶζαν, τότε τὰ ἐπεισόδια θ' αὐξήσουν καὶ ἡ κατάστασις θὰ χειροτερεύσῃ: Τὰ χθεσινὰ ἐπεισόδια, διὰ τὰ ὁποῖα εὐθύνονται οἱ μωροὶ Ἑβραῖοι δημοσιογράφοι, πρέπει νὰ πείσουν τὸν κ. Εἰσαγγελέα ὅτι ἡ ἐπέμβασίς του πρέπει νὰ εἶναι ἄμεσος.

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ"

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ὁ κ.Ν. Ἀνδρεάδης ἐπανῆλθεν ἐκτῆς ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας περιοδείας του. Τὰς ἐντυπώσεις του θὰ δημοσιεύσῃ εἰς σειρὰν ἄρθρων εἰς τὴν «Μακεδονίαν».

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ἀποφασισμένος γιὰ ἕνα ταξίδι στὸ ὁποῖον θὰ μὲ ἀπασχολοῦσε ἡ ζωή τοῦ Ἕλληνος στὸ ἐξωτερικό, νόμισα πὼς θὰ ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀπαραίτητο νὰ ταξιδεύσω μὲ ἑλληνικὸ πλοίο, γιὰ νὰ παρακολουθήσω τὴ ζωὴ ποὺ περιέχει τὸ κομάτι αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ κάθε ἑβδομάδα ἀπασπᾶται ἀπ' τὴν πατρίδα τουγιὰ νὰ προσκολληθῇ στὴν ξένη χώρα καὶ νὰ ἀφίσῃ ἐκεῖ τὰ προϊόντια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοὺς ταξιδιώτας.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἀπεφάσισα νὰ πάρω ἕνα ἀπ' τὰ ἀτμόπλοια τῆς Ἐθνικῆς μας ἀτμοπλοΐας καὶ ἡ τύχη μὲ ἔφερε νὰ ταξιδεύσω μὲ τὴν «Ἄνδρο».

Στὰς 3 μ. μ. ἡ «Ἄνδρος» ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ὁδὸν ἀρχίζει νὰ ξμπαίνῃ στὴν διώρυγα τῆς Κορίνθου.

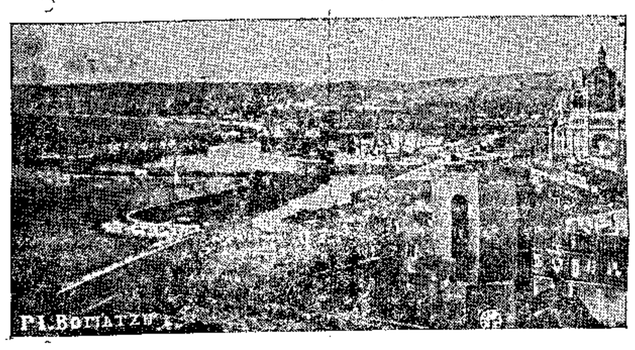

Η ΜΑΣΣΑΛΙΑ : Ὁ παλιὸς Πύργος καὶ τὸ Ρωλόϊ

Πρέπει νὰ πλησιάσῃ κανεὶς πολὺ κοντὰ στὴ διώρυγα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ ὅτι ὑπάρχει κάποιο πέρασμα ἐκεῖ. Τὸ πλάτος τῆς διώρυγος μόλις εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ σκάφος. Σὲ λίγο τὸ βαπόρι ὁλόκληρο χάνεται μέσα στοὺς πελωρίους τοίχους. Προχωροῦμε συρόμενοι ἀπ' τὸ ρυμουλκὸ ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ.

Οἱ τοῖχοι τώρα χαμηλώνουν γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δοῦμε τὴ Κόρινθο μὲ τὰ ἐρείπιά της καὶ ἔτσι νὰ θυμηθοῦμε τὴν τελευταία της καταστροφή.

Εἶναι ἡ ὥρα 6 καὶ 40' ὅταν τέλος βγαίνουμε ἀπ' τὴ διώρυγα καὶ προχωροῦμε στὸν Κορινθιακὸ κόλπο. Τὸ ὡραῖο θέαμα τῶν ἀκτῶν τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τῆς διώρυγος ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦσε ἕως τώρα τελείωσε. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τὴν κατοικία μας, τὴ συντροφιά μας.

Γάλλοι καθηγηταί, Ἀμερικανίδες καὶ Ἀγγλίδες περιηγήτριαι καὶ μερικοὶ Ἕλληνες ἐγκατεστημένοι στὸ Ἐξωτερικό, ποὺ ἐπιστρέφουν στὰς ἐργασίας των, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπιβάται τῆς πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως.

Τὴν πλειονοψηφίαν ἔχουν οἱ ξένοι ἐπιβάται. Μᾶς φαίνεται παράξενο πὼς Ἑλληνικὸ βαπόρι ἔχει συγκεντρώσῃ τόσους ξένους. Μιὰ ματιὰ ὅμως στὸ σαλόνι καὶ στὶς καμπίνες τοῦ πλοίου μᾶς ἐξηγεῖ τὸ μυστήριο.

Ἡ καθαριότης καὶ ἡ τάξις βασιλεύει παντοῦ. Τὸ προσωπικὸ τοῦ πλοίου περιποιητικώτατο. Ὁ πλοίαρχος κ. Δεωνίδας, ἀληθινὸς σπηντονοικοκύρης, φροντίζει γιὰ τοὺς φιλοξενουμένους του. Διευθύνει τὴν συντροφιά μας τόσον καλά, ὅσον καὶ τὸ πλοῖο του. Προνοεῖ γιὰ ὅλα, φροντίζων νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς διασκεδάσῃ. Ἀπ' τὸ πρῶτο βράδυ ἀποτελοῦμε μιὰ οἰκογένεια.

Εἶναι ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Καθήμεθα στὸ τραπέζι γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγί. Οἱ περισσότεροι εἶναι κίτρινοι καὶ δὲν ἔχουν ὄρεξι μήτε γιὰ φαγὶ μήτε γιὰ κουβέντα. Δὲν εἶναι ὅμως τίποτε. Λίγη θαλασσοῦλα ἔφερε ἀναστάτωσι στὰ κεφάλια καὶ στὰ στομάχια τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ἀσχήμου φύλου. Τὸ βράδυ μείναμε μόνον ἐξ ἀπὸ 32 ποὺ εἴμεθα στὸ τραπέζι. Οἱ ἄλλοι ἐδήλωσαν ἀπεχήν.

Ἀργὰ κατὰ τὴ νύχτα ἡ θάλασσα ἡσυχάζει καὶ ἕνας ἕνας ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν ἀπ' τὲς καμπίνες των οἱ ἀπέχοντες. Ὅλοι μᾶς λέγουν ὅτι δὲν τοὺς ἔπιασε ἡ θάλασσα ἀλλὰ... τὸ κεφάλι τους. Σ' ἄλλα ταξίδια μάλιστα θυμοῦνται πὼς βοηθοῦσαν καὶ τὸ πλοίαρχο ὅμα εἶχε τριπυμίαν. Κάνομε πῶς τοὺς πιστεύουμε γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσουμε. Ἕνας ἐὲ ἐφοπλιστὴς καὶ παλιὸς πλοίαρχος ρωτᾶ τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάνῃ ἡ θάλασσα καὶ ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ πούν χίλια δυὸ φάρμακα ποὺ ἔχουν ἀκούσῃ ἢ ἔχουν κάμῃ ἕως τώρα.

Περνοῦμε τώρα τὰ στενὰ τῆς Μεσσήνης καὶ ἀποκλαμβάνουμε τὴ θέα τῆς φωτισμένης παραλίας. Μένουμε οἱ δυὸ μας μὲ τὸν καθηγητὴ κ. Σεφεριάδη καὶ βλέποντας τὸ Regio καὶ τὴ Μεσσήνη ἀναπολοῦμε τὴ Σμύρνη καὶ κάνουμε ἕως τὸ πρωὶ μιὰ συζήτησι ποὺ μοιάζει σὰ μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀδικοσκοτωμένη Μ. Ἀσία. Μένουμε κι' οἱ δυὸ στὰ τελευταῖα βυθισμένοι στὰ ὄνειρά μας καὶ στὴ πίκρα μας ἀπ' τὴν ὁποίαν ἔρχεται νὰ μᾶς βγάλῃ ἡ Στρόμπολι μὲ τὸ ἡφαίστειό της.

Ἕνας βράχος στρογγυλὸς καὶ ἀπότομος μὲ τὴν κορυφὴ του μέσ' τὸν κάπνὸ ποὺ μοιάζει ἀπὸ μακρυὰ σὰ σύννεφο. Σὲ λίγο φαίνεται καθαρὰ τὸ χωριουδάκι ποὺ εἶναι χτισμένο κάτω στὴ παραλία μέσα στὰ ἀμπέλια του. Θαρρεῖς πὼς εἶναι ἕτοιμο νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα μόλις δῇ πὼς θυμώνει ὁ καπνισμένος γίγαντας ποὺ στέκει ἀπ' ἐπάνω του καὶ χύνει τὸν ἀτέλειωτη φωτιά του ἀπὸ χίλια σωληνάρια στὴ θάλασσα. Ἀπὸ μιὰ πελώρια χαράδρα ἡ κορυφὴ τοῦ βράχου βγάζει κάπνὸ αἰωνίως σὰν νὰ ἔκαιαν ἐκεῖ μέσα ἄπειρες φωτιές. Ὁ ἥλιος ρίχνει τὲς πρῶτες ἀκτῖνες του στὴ μαύρη κορυφὴ τοῦ βράχου καὶ περχᾷ τὸν αἰώνιο καπνὸ σὰ μιὰ χρυσὴ λουρίδα.

Τελευταῖο βράδυ τοῦ ταξιδιοῦ μας. Μαζεμμένοι στὸ σαλόνι τῆς πρώτης θέσεως ἐννοοῦμε νὰ ἀπολαύσωμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο τὸ βαπόρι. Βαζουμε τὸ ραδιόφωνο, τὸ φωνογράφο, τὸ πιάνο νὰ παίζουν. Μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα ἡ ἀνὶς Ντόρα δὲν παύει νὰ μᾶς πειράζει μὲ χίλια δυὸ ἀσκεῖα. Δὲν ἀφίνει οὔτε τὸν πλοίαρχο οὔτε τὸν σεβαστὸ καθηγητὴ κ. Σεφεριάδη.

Βλέπει τὴ μοῖρα μας ρίχνοντας τὰ χαρτιὰ καὶ μᾶς λέγει τοῦ καθενὸς ὅ,τι φαντάζεται πὼς θέλουμε ἢ ὅ,τι τῆς καναυαρχοῦν οἱ ἄλλοι. Ξεχνοῦμε πὼς; πέρασε ἡ ὥρα, ὁπότε ὁ πλοίαρχος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ Ἑλλὰς νὰ παρουσιασθῇ στὴ Γαλλία. Πρέπει νὰ τακτοποιήσουν τὸ καράβι. Πηγαίνουμε γιὰ ὕπνο. Αὔριο θὰ ξυπνήσουμε στὴ Μασσαλία.

Μ α σ σ α λ ί α : Φθάνοντας κανεὶς στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας πρέπει πολὺ νὰ σκεφθῇ γιὰ νὰ πεισθῇ πὼς ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἑλλάδα καὶ βρίσκεται στὴ Γαλλία. Τόσο πολὺ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις εἶνε Ἑλληνοφανεῖς. Στὴ σκάλα ποὺ πλευρίζουν τὰ ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια μόνον αἱ ἐπιγραφαὶ σὲ πείθουν ὅτι βρίσκεσαι στὴ Γαλλία. Τὸ ἐμψυχον ὑλικὸν σὲ μεταφέρει στὸ Πειραιᾶ ἢ στὴ Θεσσαλονίκη. Ἑλληνικὰ παντοῦ, ἐργολάβοι μεταφορῶν καὶ ὑπάλληλοι ξενοδοχείων μιλοῦν στοὺς ἐπιβάτας τοῦ πλοίου καθέναν στὴ γλῶσσά του.

Ἀνακαλύπτω μέσα σ' αὐτοὺς ἕναν Ἀϊβαλιώτη παλιὸ συμμαθητή μου.

Ἡ Μασσαλία, ὡς λιμήν, εἶνε κάτι τὸ ἀξιοθαύμαστο. Ὡς πόλις ὅμως δὲν διαφέρει πολὺ ἀπ' τὸν Πειραιὰ κι' ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη. Ἐδῶ μάλιστα στενοχωρεῖται κανεὶς μὲ τὸ χῶμα ποὺ ἔχουν τὰ κτίρια. Ὅλα εἶνε καπνισμένα. Μαῦρα. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἂν καὶ ὑπάρχει νόμος νὰ βάφωνται κάθε τρία χρόνια, τὰ ἔχουν καταφέρει οἱ Μασσαλιῶτες μὲ τὸν Δήμαρχό τους, εἴκοσι χρόνια τώρα νὰ μὴ βάψουν τίποτε. Εἶνε, βλέπετε, κ' ἐδῶ τέτοια πράγματα.

Ἔχει ὅμως ἡ Μασσαλία κεντρικοὺς δρόμους πολὺ ὡραίους, πλατεῖς. Ἔχει ἐπίσης καὶ 'κεῖνο ποὺ λείπει ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη κι' ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη. Δενδροστοιχίες καταπράσινες, ἀκμαῖες, μεγαλοπρεπεῖς.

Ξεκουράζεται πραγματικὰ τὸ μάτι στὴ Λεωφόρο Prado ἀπὸ τὸ πλούσιο πράσινο. Πλατάνια φυτευμένα σὲ δυὸ σειρὲς δεξιὰ καὶ δυὸ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, χαρίζουν τὴ σκιὰ καὶ τὴ δροσιὰ των στὸ διαβάτη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ γιὰ ὅλους τοὺς μεγάλους δρόμους.

(Αὔριον ἡ συνέχεια)

ΕΥΚΟΛΟΙ ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Πάλιν αἱ φαιδραὶ διαδόσεις κάμουν τὴν εὐκολὴν κυκλοφορίαν των. Αἱ κινήσεις μερικῶν στρατιωτικῶν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν, δημιουργοῦν εἰς τὴν φαντασίαν διαφόρων καλοθελητῶν κινήματα φοβερὰ καὶ τρομερά, θέτουν εἰς ἐπιφυλακὴν τὸν στρατόν, προκαλοῦν φόβους ἢ ἀπειλὰς καὶ ἐνσπείρουν ἀβασίμους καὶ ἀνοήτους ἀνησυχίας. Δὲν εἶνε δὲ δύσκολον εἰς κανένα, νὰ ρίψῃ μίαν φιλὴν ματιὰν τόσον εἰς τὰς κινήσεις τῶν εὐδιαθέτων ἀντικυβερνητικῶν στρατιωτικῶν, ὅσον καὶ εἰς τὰ κινήματα τῶν φαντασιῶν καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι πρόκειται περὶ ἀρλουμποειδῶν διαδόσεων καὶ περὶ τερατωδῶν, αἱ ὁποῖαι παντοῦ ἀλλοῦ θὰ προκάλουν ἀηδίαν.

Τὰ νέα κινήματα, τὰ ὁποῖα διαλαλοῦνται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τόσην εὐκολίαν καὶ μὲ τόσην προθυμίαν, δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ νὰ συζητῶνται κἄν. Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως θὰ ἐπήρκει μία περιφρονητικὴ σιωπή. Μία σιωπὴ ἡ ἐποία θὰ ἔλεγε πολλά, περισσότερα ἀπὸ ὅ, τι θὰ ἔλεγαν χίλιαι διαβεβαιώσεις τῶν ἁρμοδίων.

Ἀλλὰ τὸ ἔχουν παρακάμει αὐτοὶ οἱ κύριοι διαδοσίαι. Δὲν ἀφίνουν εὐκαιρίαν ἀνεκμετάλλευτην. Δὲν παραβλέπουν τίποτε. Μὲ τὸ παρακμικρόν, μὲ τὸ τίποτε, διότι ἐταξείδευσεν ὁ ἕνας, διότι συνηντήθη ὁ ἄλλος μὲ κάποιον σημαίνοντα, διότι δὲν ἐβγῆκεν ὁ τρίτος ἀπὸ τὸ σπίτι του, σπεύδουν νὰ πλέξουν χιλίας ὑποθέσεις, σπεύδουν νὰ χρωματίσουν αὐτὰ τὰ τίποτε καὶ νὰ τὰ ἑρμηνεύσουν σύμφωνα μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας των, σύμφωνα μὲ τὸν κιτρινισμόν, τὸν ὁποῖον ἔχουν μέσα των.

Αἱ λοιπόν, ἀρκεῖ. Νομίζομεν, ὅτι δὲν δύνανται οἱ κύριοι αὐτοὶ διαδοσίαι νὰ παίζουν μὲ τὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἑλληνικὸν λαόν, μὲ τοὺς πόθους του, μὲ τας ἀγωνίας του, μὲ τὰς ἀδυναμίας του. Δὲν δύνανται νὰ παίζουν ἐν οὐ παικτοῖς. Ἡ τακτικὴ τὴν ὁποίαν τηροῦν κάθε ἄλλο παρὰ ἔντιμη εἶναι, Ὑβρίζουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν μὲ τὰ κατασκευάσματά των. Τὸν ὑβρίζουν καὶ τὸν καταπροδίδουν. Ἀ' διαφοροῦν διὰ τὰς ἀνάγκας του. Περιφρονοῦν τὰ προβλήματά του. Εἰρωνεύονται τὴν ἀγωνίαν του. Ὑποπονομεύουν τὴν ἡσυχίαν του.

Καὶ ἔγιναν ἐπὶ τέλους γνωστοὶ μὲ τὰς διαδόσεις των, μὲ τὰς ἀρθρογραφίας των, μὲ τὸ δηλητήριον ποὺ χύνουν εἰς κάθε ζήτημα. Ἔγιναν γνωστοὶ καὶ ἀποκρουστικοί. Αἱ φαιδραὶ των διαδόσεις ποὺ κάμουν τὴν κυκλοφορίαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἶναι καταδικασμέναι νὰ δικλύνωνται σὰν σαπουνόφουσκα. Καὶ ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι διὰ τὴν στερεότητα τῆς κατασκάσεως καὶ τὴ ν χονδροκοπίαν τῶν διαδόσεων, αὐτοὶ οἱ κίτρινοι ἄνθρωποι ἀπομένουν μὲ τὴν κακίαν των καὶ μὲ τὴν ἀθλιότητά των.

Ἡ κλωστοϋφαντοβιομηχανία

ΤΟ ΛΟΚ-ΑΟΥΤ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΡΓΑΤΑΙ ΕΙΝΕ ΑΝΕΡΓΟΙ

Πῶς κρίνεται ἡ στάσις τῶν κλωστοϋφαντοβιομηχάνων.—Ἐνῷ ὁ εἰσαγωγικὸς δασμὸς ἐπὶ τοῦ βαμβακος δὲν ἐπερλήθη ἀκόμα.—Ἐκμετάλλευσις τῆς πείνης τῶν ἀνέργων.—Ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεως ὁριστική.—Θὰ προστατεύσῃ τοὺς ἐργάτας.—Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνουν ἡ γέφυρα τῆς προσεγγίσεως τῶν συμφερόντων τῶν βιομηχάνων.

Ν' ἀνοίξουν τὰ ἐργοστάσια

Ἐξ χιλιάδες ἐργάται καὶ ἐργάτριαι τῶν κλωστοϋφαντουργείων Μακεδονίας εὑρίσκονται ἀπὸ πολὺς χωρὶς ἐργασίαν. Οἱ ἐργοστασιάρχαι τῶν ἔκλεισαν τὰς θύρας τῶν ἐργοστασίων, κηρύξαντες λόκ-ἄουτ, ἀπεργίαν δηλαδὴ τοῦ κεφαλαίου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ νέου ἐπιπροσθέτου εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τοῦ βάμβακος, ὁ ὁποῖος ἀλλοιώνει κατὰ τὰς ἀπόψεις των τὴν βάσιν τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς νημάτων καὶ ὑφασμάτων.

Ὁ νέος προσθετος δασμός, κατὰ τὰς παρασχεθείσας ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἐξηγήσεις ἔχει χαρακτῆρα καθαρῶς προσωρινοῦ καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἐγχωρίου βαμβακοπαραγωγῆς. Ἐπεφυλάχθη δὲ κατόπιν μακρᾶς οἰκονομικοκοινωνικῆς μελέτης.

Ἑπομένως οἱ ἐννέα ἐργοστασιάρχαι τῆς Μακεδονίας δὲν ἔπρεπε νὰ σπεύσουν νὰ ταχθοῦν ἀλλήλεγγυοι πρὸς τοὺς συναδέλφους των τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ νὰ πετάξουν εἰς τοὺς δρόμους ἐξ χιλιάδας ἐργάτας βιοπαλαιστάς. Ὠφεῖλον ν' ἀναλογισθοῦν τὰς ὑποχρεώσεις των καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους, ποὺ προστατεύει ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους κλάδους καὶ τὴν βιομηχανίαν, καὶ ἀπέναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ποὺ ἀσφαλῶς ζημιοῦται ἐκ τῆς αἰφνιδιαστικῆς δημιουργίας μιᾶς ὁλοκλήρου λαγεῶνος ἀνέργων. Ἡ αἰφνιδιαστικὴ ἀπόφασίς των νὰ κλείσουν τὰ ἐργοστάσιά των εἶναι πράξις καθαρῶς ἐκβιαστική, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ Κυβέρνησις, καθὼς ἐδήλωσεν ἤδη, κατ' οὐδένα λόγον θὰ ὑποχωρήσῃ.

Οἱ κ. κ. ἐργοστασιάρχαι δὲν εἶνα καθόλου ἀπίθανον νὰ ἀδικοῦνται, νὰ ζημιώνωνται ἴσως ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπιπροσθέτου εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τοῦ βάμβακος. Ἀλλὰ μὲ ταῦτο δὲν ἔπεται, ὅτι καὶ καλῶς ἔπραξαν νὰ στερήσουν ἀπὸ 6 χιλιάδας ἐργάτας τὸ ψωμὶ τῶν οἰκογενειῶν των, νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τοιουτοτρόπως εἰς βάρος τῶν ἐργαζομένων ἕνα γεγονὸς, τοῦ ὁποίου τὰς ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς βιομηχανίας ἠμποροῦσαν νὰ ζητήσουν νὰ διευθετήσουν δι' ἄλλης ὁδοῦ, χωρὶς νὰ κηρύξουν λόκ ἄουτ. Ὁ δασμὸς ἄλλως τε δὲν ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀκόμη. Πρόκειται νὰ τεθῇ προσεχῶς. Ἑπομένως τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν στάσιν των. Οἱ ἐννέα κλωστοϋφαντουργοὶ τῆς Μακεδονίας πιεσεύρθησαν μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν συναδέλφων των τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ ἔδειξαν τελείαν ἀδιαφορίαν διὰ τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι πεινοῦσαν μὲν καὶ ἀρχικῶς, ὅταν εἰργάζοντο, ἀλλὰ τώρα εὑρίσκονται εἰς τοὺς δρόμους ὑπὸ χειροτέρας συνθήκας. Δὲν κατενόησαν ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν ν' ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἐργατῶν τὸ ψωμί, νὰ ἐκβιάζουν τὸ κράτος μὲ τὴν φωνὴν τῆς πείνης καὶ τῆς ἀπογνώσεως τῶν ἐργαζομένων, διὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτοὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁπὸ τῆς φορολογίας.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ἤδη ἡ Κυβέρνησις ἐτηλεγράφησε εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν ὅτι ἡ ἀπόφασίς της περὶ ἐπιβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ δασμοῦ εἶνε ὁριστικὴ καὶ ἀμετάτρεπτος, ἐφόσον ἡ ἐπιβολὴ κρίνεται ἀπαραίτητος διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς. Ὅσον διὰ τοὺς ἐργάτας ἡ Κυβέρνησις θὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς διὰ τῆς δημιουργίας συσσιτίων, μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἰδρώτας τῶν ἐργαζομένων. Τὸ ψωμὶ τοῦ ἐργάτου, ἡ πεῖνα τοῦ καὶ ἡ δυστυχία του δὲν θὰ γίνουν ἔτσι ἡ γέφυρα τῆς προσεγγίσεως τῶν συμφερόντων Κράτους, βαμβακοπαραγωγῆς καὶ κλωστοϋφαντοβιομηχάνων.

Οἱ ἐργάται ἄλλως τε ἔχουν μαζί των τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ὅπως ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἐν ἐγγράφματος πρὸς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἡ ὁποία θὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντά των.

Οἱ ἐννέα κλωστοϋφαντοβιομηχανοι τῆς Μακεδονίας πρέπει νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των πάντα ταῦτα καὶ νὰ σκεφθοῦν ψυχραιμότερα. Ὀφεῖλουν νὰ διακόψουν τὸ λόκ—ἄουτ καὶ νὰ σπεύσουν ν' ἀνοίξουν τὰ ἐργοστάσιά των ὥστε νὰ δώσουν καὶ πάλιν οἰκησιν καὶ εἰς τὰς 6 χιλιάδας τῶν ἐρθᾶ προστ τ ὸυς ἀφῆκαν χωρὶς ἐργασίαν.

Ἡ ἐκμονὴ των εἰς τὸ λόκ—ἄουτ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς ὠφεληθῇ. Ἡ κυβερνητικὴ ἀπόφασις περὶ ἐπιβολῆς τοῦ δασμοῦ εἶνε ὁριστική.

Οἱ μηχανὲς ποὺ ἐσταμάτησαν ἀπὸ τῆς χθές...

ΟΛΑΙ ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΟΔΟΙ ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΕΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ Κ. ΔΙΓΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 28. Ἐφηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς εἰς Α' ἀνάγνωσιν καὶ τὴν προσεχῆ Τρίτην θὰ ψηφισθῇ ὁριστικῶς καὶ θὰ γίνῃ Νόμος τοῦ Κράτους τὸ Νομοσχέδιον «περὶ ἀνακαινίσεως τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν ὁδῶν». Ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Δημ. Δίγκας ἔκαμε εἰσήγησιν ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου πρὸς τὴν Βουλὴν, ἐξάρας τὴν σημασίαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ἐξυπηρετήσεως τῶν ἀμέσων ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ καὶ προαγωγῆς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς Χώρας. Ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ μέτρου τούτου, συμπληροῦσα τὸ πρόγραμμα αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν ὁδοποιΐαν